

NADBLADNĄĆ (1) *vb pf*

Oba a jasne.

[*inf* nadbladnąć.] ◇ *praet 3 sg n* nadbladło.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Stać się trochę bladym, przyblednąć, przymizernieć (z choroby, ze strachu itp.); przen [bezpodmiotowo; komu]: A ty Czo myłłjs proftaku Przifłtęp łyę łam nieboraku Znać żeć zemłkych łpraw przełyadło Boć barzo ćzemus nadbłyadło RejKup cc7v; [Dla czego cesarz nie śmie do Rzyma nagładnąć, Wspomniawszy tę przygodę, musi mu nadbladnąć. Apolog 16; W takim łtráchu y Ariłtyppowi nádbłádło. PlutBBud C2 (Linde)].

Formacje współrdzenne cf BLEDNĄĆ.

KCh